

Že ko se zjutraj zbudim,
takoj spet nazaj zaspim.

Ko v avtobusu z droga visim,
se skoraj vsako jutro zgodi,
da še preden avtobus spelje,
se mi že spet sladko dremlje.
In tako me šele šofer prebudi:
*"Hej,zbudi se,mali,
ura je že več kot tri,
se mi domov mudil!"*

In če slučajno le pridem do šole,
me kruto iz sanj vrže glas
in učitelj besno zaripne v obraz:
"Hej,tu se ne spi!

*Takoj k tabli,
en dva tri!"*

Jaz pa preden do table primeljem,
že kar takoj med hojo zadremljem.

In pri ksilu, na primer,
nemudoma že pri juhi zaspim,
zato vedno v rezance
svoj nos potopim.

Najbolj zoprno pa je to,
ko zvečer s punco v parku sedim,
preden prvi poljub dobim,
že krepko smrčim.

Ne vem, zakaj se vse to dogaja z mano.
Pravijo pa, da je znanstveno dognano,
da obstaja tesna vez med družino in mano,
saj je v spanju bil že moj tata zmagovalec,
moj deda pa je bil največji olimpijski spalec.

Res ne vem, kaj pomeni to vse,
najbrž pa je le nekaj na tem,
da pišem se Franci – Zaspanè.